

[Boligministeren]

at lejerne ved indkomststigninger mister en for stor del af indkomstfremgangen gennem nedgang i boligsikringsydelsen, eller i, at de absolutte maksimumsgrænser for boligsikringens størrelse begrænser boligsikringen for familier med lavere indkomster til en forholdsvist beskedne andel af huslejen. Der er i samme forbindelse også et behov for at forbedre boligsikringen for familier med flere børn.

Disse hensyn vil navnlig blive søgt tilgode- set ved, at boligsikringsaftrapningen mildnes, således at boligsikringsnedgangen fastsættes til ½ pct. – mod nu 1 pct. – af gældende leje for husstanden + ½ pct. pr. barn – mod nu 1 pct. – for hver 1.000 kr., indkomsten overstiger grænsen, og ved at forhøje indkomstfradraget pr. barn – for tiden 3.300 kr. – med 3.000 kr.

Endvidere forhøjes maksimumsbeløbene, og den automatiske regulering gøres smidigere.

Reglen i boligreguleringsloven om gradvise gennemførelser af lejeforhøjelser for forbedringer på mere end 60 kr. pr. m² afløses af adgang til boligsikring efter genhusningsreglerne, men dog således, at lejerens selv skal betale halvdelen af forhøjelsen det første år.

Bilag til redegørelsen

22. Regeringen har lagt vægt på at få den kommende boligpolitik tilrettelagt på et så fyldestgørende grundlag som muligt. Der er derfor i den forløbne tid foretaget en række undersøgelser til belysning af forholdene på bygge- og boligmarkedet.

Resultatet af disse undersøgelser vil blive fremlagt her i tinget, således at de kan indgå i tingets overvejelser og vurdering af regeringens forslag til en langsigtet boligløsning.

Det drejer sig om:

- 1) En oversigt over udviklingen i boligsektoren i de senere år.
- 2) Boligministeriets redegørelse om by- og boligforbedring. (Denne redegørelse udbygger og supplerer bl. a. på en række punkter tidligere rapporter fra Byggeriets Udviklingsråd, Københavns Almindelige Boligselskab og statens byggeforskningsinstitut).
- 3) En bygge- og boligpolitisk årsoversigt, der redegør for udviklingen i 1976 og 1977.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Forhandling om indenrigsministerens redegørelse af 3. maj 1978:

Redegørelse om prioriteringen i sundhedsvæsenet.

(Redegørelse nr. VI. Redegørelsen givet 3/5 78).

*Forhandling***Camre (S):**

Det danske sundhedsvæsen, som vi kender det i dag, er skabt i dette århundrede og fremfor alt i de seneste årtier. Sygehusvæsenet er fremfor alt udbygget i tiden fra 1915 til nu. Alene i dette århundrede er der sket en voldsom udvikling i sundhedsvæsenets behandlingsmæssige muligheder og naturligvis også i dets ressourceforbrug. I 1915 blev ca. 105.000 mennesker hospitalsindlagt, i 1972 var tallet ca. 800.000, hvilket svarer til en årlig vækst i antallet af indlagte patienter på 3,7 pct. i gennemsnit. Tager vi hensyn til tilvæksten i befolkningstallet, er forøgelsen i antallet af hospitalsindlagte naturligvis ikke helt så stor. I 1915 indlagdes årligt 3,4 pct. af befolkningen og i 1972 ca. 16 pct. Antallet af hospitalssenge er kun vokset nogenlunde svarende til befolkningstilvæksten, men der er sket et enormt fald i den gennemsnitlige liggetid, nemlig fra 34 dage i 1915 til ca. 11 dage i 1972. Værdien af det offentlige sundhedsvæsens indsats i 1930 udgjorde 1,4 pct. af landets samlede produktion, men i 1975 over 4 pct., og over 95.000 fuldtidsstillinger beskæftiger et varieret personale i den samlede sundhedssektor.

På baggrund af denne udvikling har Danmark uden diskussion et af verdens mest vel fungerende sundhedsvæsener, hvis dækning såvel socialt som geografisk må betegnes som ret enestående. På trods af de meget betydelige udgifter, der er forbundet med sundhedsvæsenets drift, er der ikke tvivl om, at udbygningen har været udtryk for et bredt folkeligt ønske. Dermed er det naturligvis ikke sagt, at intet kan være anderledes, eller at der ikke er behov for en anden prioritering af sundhedsvæsenets udbygning i fremtiden. Det er nemlig karakteristisk, at den sundhedsmæssige indsats igennem dette århundrede i høj grad har magtet at bekæmpe den sygelighed, som har eksisteret, da udviklin-